

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**Pericopa Apostolică la Duminica a XXIV-a
după Rusalii**

Căci El este pacea noastră, El care a făcut din cele două - una, surpând peretele din mijloc al despărțurii, Desființând vrăjmășia în trupul Său, legea poruncilor și învățăturile ei, ca, întru Sine, pe cei doi să-i zidească într-un singur om nou și să întemeieze pacea, Și să-i împace cu Dumnezeu pe amândoi, uniți într-un trup, prin cruce, omorând prin ea vrăjmășia. Și, venind, a binevestit pace, vouă celor de departe și pace celor de aproape; Că prin El avem și unii și alții apropierea către Tatăl, într-un Duh. Deci, dar, nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, Zidiți fiind pe temelia apostolilor și a prorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuși Iisus Hristos. Întru El, orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un locaș sfânt în Domnul. În Care voi împreună sunteți zidiți, spre a fi locaș al lui Dumnezeu în Duh. **Efeseni II, 14-22**

**Evanghelia la Duminica a XXIV-a după
Rusalii**

Și iată a venit un bărbat, al cărui nume era Iair și care era mai-marele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, Îl ruga să intre în casa Lui, Căci avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Și, pe când se ducea El, mulțimile Îl impresurau. Și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată, Apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de mine? Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine. Și, femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce cauză s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată. Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace. Și încă vorbind El, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: A murit fiica ta. Nu mai supăra pe Învățătorul.

Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: Nu te teme; crede numai și se va izbăvi. Și venind în casă n-a lăsat pe nimeni să intre

cu El, decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacov și pe tatăl copilei și pe mamă. Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: Nu plângeți; n-a murit, ci doarme. Și râdeau de El, știind că a murit. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: Copilă, scoală-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea să mănânce. Și au rămas uimiți părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat. **Luca VIII, 41-56**

Învierea fiicei lui Iair

Nimic nu este mai dureros în lumea aceasta, decât să vezi plângerea părinților pentru unicul copil pe care îl răpește moartea din fața ochilor lor. Se risipesc într-o clipă toate speranțele și toate ostenele lor, singura lor nădejde la bătrânețe și bucuria dragostei lor din tinerețe. În această primejdie se afla casa fruntașului sinagogii din Ierusalim de care ne vorbi Sfânta Evanghelie de astăzi, căci el avea o singură fiică de 12 ani, pe care moartea i-o răpise fără veste. Despre această moarte grabnică și nemiloasă doresc să vorbim astăzi.

Fraților și surorilor, noi suntem în lumea aceasta vremelnică ca într-o vale a plângerii fiindcă în toate zilele vedem cum nemiloasa moarte, scurtează firul vieții la tineri și bătrâni, bărbați, femei și copii, necăutând la fața nimănui. Nimic nu vedem mai des decât moartea și totuși nimic nu credem mai cu anevoie decât moartea. Recunoaștem că suntem muritori, dar trăim în așa fel ca și cum am fi nemuritori și ne înșelăm amarnic, căci trăind și murind în păcate, ne alegem cu o pagubă îndoită: pierdem nădejdea și nu mai câștigăm nici mântuirea. Dacă nu crezi când vezi frumusețea în mormânt și nici atunci când calci peste mulțimea mormintelor, apoi să știi că ai cu adevărat inima împietrită și nu vrei să crezi pe Dumnezeu care spune că tu omule cu moarte vei muri. Iată, crezi amăgirea diavolului care-ți șoptește în fiecare clipă că nu vei muri. Dragostea cea mare pentru viață ne face să nu ne mai amintim de moarte, dar veniți să vedem în cimitir mormintele pline de întuneric, oseminte de oameni în țărână cu miros greu și înțelegeți căci cu adevărat există moarte și cum se veștejește floarea, așa se va veșteji și floarea vieții noastre trecătoare.

Când a zidit Dumnezeu pe Adam și Eva și i-a așezat în grădina Raiului, le-a dat voie să mănânce din toți pomii, numai din pomul cunoștinței binelui și al răului să nu mănânce, căci în clipa când vor mânca, vor muri. Iată că Dumnezeu de la început i-a amenințat pe cei dintâi

oameni cu moartea, dar ei nu au crezut ci au ascultat pe diavolul, care i-a mințit spunându-le că nu vor muri. Au mâncat din pom și astfel a intrat moartea în lume. Mare lucru este acesta fraților, Dumnezeu le spune că vor muri și nu cred, iar diavolul le spune că nu vor muri și cred. Deci, moartea este în fața ochilor lor și nu le este frică. Nu este aceasta oare o amăgire diavolească? O amăgire care a cauzat cea mai groaznică prăbușire, căci din cauza acestei rătăcirii a minții lor au pierdut nemurirea și raiul, au pierdut grația divină și gloria lui Dumnezeu. Așa i-a amăgit vicleanul diavol pe toți fiii și urmașii lui Adam din toate veacurile, făcându-i să meargă din rău în mai rău. Dacă n-ar fi lăsat Dumnezeu moartea ca să le predice din când în când și să ia pe câte unul dintre ei ducându-l în fundul unei gropi din marginea satului, ar ajunge oamenii să se mănânce unii pe alții, să se rupă între ei, din cauza lăcomiei și nesăturării de plăceri. Dar iată că Dumnezeu care știe toate și a știut și ce va fi omul în stare să facă din împietrirea inimii lui, a rânduit de la început pe cel mai puternic predicator ca să vorbească lumii, să vorbească omului, să-l urmărească și să-l amenințe. Acest predicator este moartea. Ea nu ține seamă de nimic și de nimeni, nici de împărat nici de viteaz, nici de bătrân și nici de copil, nici de bogat și nici de sărac, căci toți și toate cad pradă morții pe nesimțite. Când nu se gândește omul, acest predicator înfricoșat și puternic vine peste el, căci domnește peste lumea întreagă.

Veniți să vedeți în casa lui Iair din Evanghelia de astăzi, ce plângere și bocete, ce mulțime de popor s-a adunat în jurul copilei de 12 ani care a murit. De asemenea la cutremur câți n-au suferit spaimă grozavă înghesuindu-se pe scările de la blocuri. Unii s-au aruncat de la etaj, iar alții au fost îngropați de vii între dărâmături, unde au stat câteva zile până au fost scoși de acolo. Ce frică au putut suferi aceștia! Și cu toate acestea la puțin timp au uitat de moarte și de suflet, iar când va veni pentru ultima dată să-i ia moartea, îi va găsi tot nepregătiți, tot în poftă și păcate, nespovediți și neîmpărtășiți. Iată pericolul cel mare care pândește pe toată lumea. Dar și moartea este deosebită în lucrarea ei de la caz la caz. Grozavă este moartea vrăjitoarelor. Cumplită este moartea femeilor ce mor în avort. Însăpământătoare este moartea zgârșiților, lacomilor, desfrânaților și bețivilor. Una este să mori pentru dreptate și adevăr și alta este să mori pentru minciună, vicii și păcate. Moartea nu se ferește. O, ce înșelătoare este lumea aceasta fraților și cum ne mai pierdem timpul pentru lucruri de nimic. Câți nu sunt care colindă tot pământul, se duc prin țări străine, vin încărcăți cu de toate, se îmbogățesc, dar într-o bună zi cad jos și se termină cu viața și cu toate cele strânse pe pământ. Erau atât de fericiți și nu se gândeau la nimic altceva și iată în câteva clipe li s-au spulberat toate bucuriile pământești, căci moartea pune capăt la toate acestea. Așa de repede trece timpul încât nu ne dăm seama!

Grozav lucru și grozavă este clipa ieșirii sufletului. Vai, câtă luptă are sufletul când se desparte de trup! Vai, câtă lacrimăază atunci și nu are cine să-i ajute! Către îngeri își ridică ochii, către oameni se uită, dar nimeni nu-l poate ajuta. Grozav este ceasul morții fraților. În psalmii lui David citim: "Cumplită este moartea păcătosului și scumpă este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui. De aceea nu mor toți oamenii în același chip. Avem mărturii din sfințele cărți bisericești și din cele ce am văzut cu ochii noștri în lume. Mulți au avut o moarte frumoasă și s-au dus cu sufletul în iad, iar alții deși au avut o moarte grea și s-a descoperit unora că sunt la bine. Cine a luat parte la moartea unui copil, a observat cât de greu îi iese sufletul. Se întâmplă aceasta și la moartea unora care au fost credincioși și au făcut fapte bune. Cum se explică deosebirea aceasta?

După cuvântul de lămurire al sfinților părinți și după cum spune Sfântul Apostol Pavel că plata păcatului este moartea, s-ar putea ca aceștia să-și fi ispășit prin acele suferințe grele unele păcate făcute din neștiință, sau spovedite și cu canonul neîmplinit de la duhovnic. În ce privește copiii care mor greu, aceasta se întâmplă din cauza păcatelor părinților, care i-au zămislit în zile oprite, în sărbători și în posturi, sau înainte de cununia religioasă, în desfrânare. Cel ce se ține mereu de șirul păcatelor și poftelor, va muri cu o moarte înfricoșată. Astfel ispititorul reușește să ne încânte, zicându-ne că suntem tineri și că nu-i nici o grabă acum ca să ne pregătim și să ne îndreptăm. Noi ne încredem în el și în această nenorocită încredere nu facem nimic. Trăim liniștiți, mereu păcătoși, mereu neîndreptați, ba mai mult, nu numai că nu ne gândim la moarte, dar ne supărăm când cineva ne vorbește de ea. Nu suferim acest gând nici când suntem cu un picior în groapă. Când ești pe patul suferinței, tocmai atunci și cei din jur sunt fățarnici ca și cum s-ar fi înțeles cu diavolul să te piardă. Ești pe patul de moarte, starea e destul de gravă, totul merge rău, iar prietenii și cei din casă spun: "Merge bine, ești tare, ai să scapi, iată doctorii fac minuni. Cu mare greutate se trimite după preot, iar de Sfântul Maslu, nici nu se pune vorba, deși această sfântă taină pe mulți i-a sculat de pe patul morții și i-a făcut sănătoși. Dar mulți nu vor să audă de el, căci le-a intrat în cap că taina Sfântului Maslu odată săvârșită cuiva, acesta moare.

Iată ce viclean e diavolul frați creștini. Chiar și atunci când este chemat preotul cei din casă și vecinii te îndemnă să n-ai nici o frică, să nu te pregătești că nu-i nici o primejdie. Astfel moartea e în odaie, ascunsă în mii de chipuri și totuși motivul de îndreptare este îndepărtat. Dacă aceasta este greșeala, să vedem acum care este mijlocul de îndreptare. Cel dintâi mijloc și cel de pe urmă este cuprins într-un singur cuvânt iubitorilor: "Privegheați că nu știți ziua și nici ceasul, a spus Domnul Hristos. În această scurtă poruncă a Mântuitorului se rezumă întreaga înțelepciune creștină, mântuirea sufletului. Oricine am fi și oricât de învățați, noi nu vom putea ști timpul, locul sau felul morții noastre niciodată. Noi nu

știm dacă vom muri ușor, în mai multe zile sau pe neașteptate. De aceea trebuie priveghere, adică să veghem în orice clipă asupra vieții noastre și să fim pregătiți ca cele cinci fecioare înțelepte. Să avem toată noaptea candelile aprinse cu untdelemnul faptelor bune adică cu o viață cât mai curată, trăită în biserică, în rugăciuni și în sfințenie. Să nu fim ca fecioarele cele nebune care nu s-au îngrijit și au pierdut dreptul de a intra cu Mirele la desfătarea nunții. *Sursa: www.doxologia.ro*

De ce trebuie să port eu vina și să sufăr pentru păcatul altuia?

Dumnezeu a știut că tu îl vei învinovăți neîncetat de moartea ta. Și din această pricină, din dragoste pentru Tine, El a venit și a primit moartea. Ai putea întreba: de ce trebuie să port eu vina și să sufăr pentru păcatul altuia, pentru păcatele unor Adam și Eva, al căror nume nici nu le-aș fi știut dacă Marele Moise nu mi-ar fi spus despre ele? Mai mult, trebuie să sufăr pentru păcatul lor care, de unde știu eu, trebuie înțeles într-un sens literal exact așa cum este scris în Biblie, sau alegoric? Au nu Dumnezeu a poruncit să ne iertăm unii pe alții și să nu pomenim păcatele aproapelui nostru, ba mai mult, să ne iertăm unul pe altul din inimă, întotdeauna și în toate. Dar El, aici, cum de pedepsește mii de generații, începând de la primii oameni, pentru căderea lor în păcat!?

Frate, nu-I reproșa nimic, ci cu umilință și cu dragoste pleacă-te înaintea voinței Lui, chiar dacă ar fi precum spui (dar, de fapt, nu este - așa cum voi arăta îndată). Amintește-ți de monahul care L-a iubit pe Dumnezeu până acolo încât a primit de la El toate cu bucurie, și a zis: „Dacă Dumnezeu ar dori în clipa aceasta să mă duc în iad pentru totdeauna, aș face chiar și aceasta, din tot sufletul, cu dragoste, fără nici cea mai mică șovăire în inimă. Aș face totul pentru ca să se facă voia Sa”. Vezi, nu degeaba a primit acest bătrân de la Dumnezeu darul facerii de minuni. Încearcă să urmezi felul în care și-a potrivit el voia sa voii lui Dumnezeu, care este bună și plăcută. Iubește pe Dumnezeu, căci toate li se lucrează spre bine celor ce iubesc pe Dumnezeu; și iarăși, Domnul a făgăduit cununa vieții... celor ce-L iubesc, iar în acea zi vei fi de-a dreapta Lui și El te va chema în Împărăția Lui cea veșnică și în bucurie. Dar, vei zice, oare nu Dumnezeu e Cel ce m-a lăsat pradă iadului? Nu, nu Dumnezeu. Tu l-ai făcut, tu ți-ai făcut moartea și iadul. Dumnezeu n-a făcut moartea și El nu dorește cu nici un chip moartea păcătosului. Dar Dumnezeu a știut că tu îl vei învinovăți neîncetat de moartea ta. Și din această pricină, din dragoste pentru Tine, El a venit și a primit moartea. Ca Dumnezeu, El nu putea muri, dar ca trup, putea. Și așa, Și-a luat trup, S-a întrupat, a venit la tine în trup muritor și a primit moartea, cea mai cumplită din câte sunt cu putință, atât prin chinurile pricinuite cât și în umilință. A primit Răstignire. Așa că nu-L învinui pe Dumnezeu, ci pleacă-te înaintea Lui.

Sursa: www.doxologia.ro

Domnul nu ne făgăduiește împlinirea nevoilor, ci eliberarea de ele

În mai adâncul din tine, dincolo de toate dorințele tale și dincolo de nevoile care le generează, e o altă dorință. Un al Dor! Doar că, deocamdată, îl poți sesiza doar ca pe un mare gol de care te temi și pe care tot încerci să-l ocolești, să-l uiți sau să-l umpli cu „altceva-uri”. Așa a înflorit industria

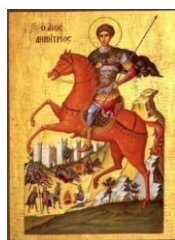
de surogate... Așa ajung oamenii să sufere de bulimie sau de anorexie... Așa ajung dependent de plăceri distrugătoare... Ce poți face acum? Să revii la tine și să te vezi că ești un vas, de lut e adevărat, dar vas capabil să cuprindă Necuprinsul! E un vas care nu poate fi umplut decât de Dumnezeu, de prezența Lui. Dar ca să poți îndura această Întâlnire ai nevoie să înfrunți adâncimile infinite ale lăuntrului tău, să renunți la laturile între care încă încerci să te ascunzi de frică. Va fi amețitor, dar vei trăi și mai profund Întâlnirea care deja te mângâie și te hrănește. Acum a venit vremea să ieși din „cubul” siguranței de sine sau al fricii cu care deja te-ai familiarizat și cu care chiar te poți identifica, și să te arunci în „brațele părintești” ale Domnului cu toată foamea ta de împlinire a nevoilor și nu cu nevoile în sine.

Cum ai auzit și văzut în Sfânta Liturghie, Domnul nu ne făgăduiește împlinirea nevoilor, ci eliberarea de ele. Noi am căzut în nevoi. Înainte de cădere nu aveam nici o nevoie pentru că eram plini de Darul și darurile lui Dumnezeu. Acum, cerem și așteptăm să ne „scape din toată nevoia” ca să devenim iarăși „plini” de El prin Cel ce „toate le plinește” (le umple). Numai așa ne vom putea împărtăși de toate desfătările pământești și cerești pregătite nouă de Domnul Cel iubitor de oameni.

Așadar, să iei fiecare dorință pe care o simți, fiecare nevoie care te presează dinlăuntru sau din afară și să le oferi Domnului spunându-I: „Doamne, ia asta de la mine și dă-mi să caut mai întâi Împărăția Ta!” Sau: „Doamne, condu-mă Tu în camera de nuntă a sufletului meu ca să mă odihnesc în Tine de tot zburciumul numărării și măsurării exterioare!” .Sau așa cum îți va șopti inima ta în care, deja, Duhul strigă cu suspine: „Ava, Părinte!

Maica Siluana Vlad

Viața Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de mir

Sfântul și marele mucenic Dimitrie s-a născut în cetatea Solun (Tesalonic), din părinți de neam bun și dreptcredincioși. Tatăl lui era voievod în cetatea Solunului, crezând în taină în Domnul nostru Iisus Hristos și slujind Lui. Dar nu îndrăznea să mărturisească

preasfânt numele Lui, căci atunci era mare prigoană asupra creștinilor din partea paginilor împărați. Temându-se de groaznica prigonire a nelegiuitorilor, ținea ascuns în sine mărgăritarul cel de mult preț al credinței lui Hristos. El avea în palatul său o cămară ascunsă de rugăciune, în care erau două sfinte icoane, împodobite cu aur și cu pietre scumpe: una a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel ce S-a întrupat, iar altă a Preasfintei Sale Maici, Fecioara Maria, Dar nu aveau fii, și pentru aceasta erau în mare mâhnire și se rugau lui Dumnezeu cu tot dinadinsul, ca să le dea moștenitori casei lor. După multă vreme au fost auziți, le-a dat lor un fiu; pe acest sfânt și vrednic de fericire Dimitrie. Apoi când copilul a ajuns în vârstă, ca să poată cunoaște și să înțeleagă adevărul, l-au învățat pe el sfânta credință. Iar Dimitrie a cunoscut adevărul din cuvintele părinților săi, dar mai ales din darul lui Dumnezeu, care începuse a lucra într-însul. După ce a ajuns la vârsta cea desăvârșită, părinții lui s-au dus din vremelnica viață, lăsându-l pe Sfântul Dimitrie moștenitor nu numai al averilor, ci și al faptelor lor cele bune. Auzind atunci împăratul Maximilian despre moartea voievodului Tesalonicului, a chemat la dânsul pe fiul acestuia, pe Sfântul Dimitrie, și, văzându-i înțelepciunea și vitejia în război, l-a făcut antipat și i-a încredințat lui Tesalonicul, zicându-i: "Păzește patria ta și s-o cureți de necurații creștini, ucigându-i pe toți cei care cheamă numele lui Iisus Hristos Cel răstignit". Sfântul Dimitrie, luând de la împărat dregătoria, a mers la Solun, unde a fost primit cu mare cinste de cetățeni și îndată a început a mărturisi înaintea tuturor numele lui Iisus Hristos, pe care îl preamărea, precum și a învăța pe toți credința. El a devenit pentru tesaloniceni un alt Apostol Pavel, aducându-i pe ei la cunoștința adevăratului Dumnezeu și dezrădăcinând închinarea la idoli. Apoi, nu după multă vreme s-a făcut cunoscut împăratului Maximilian că Dimitrie, antipatul, este creștin și pe mulți îi aducea la credința sa, lucru pe care auzindu-l împăratul, s-a mâniat foarte tare.

Dimitrie, a încredințat toată averea sa unui credincios slujitor al său, și l-a însărcinat cu toată bogăția ce rămăsese de la părinții lui să le împartă în grabă la cei cărora le trebuiau și la săraci. Iar el s-a pus pe rugăciuni și pe post, pregătindu-se înainte pentru a primi cununa cea mucenicească. Împăratul a întrebat dacă sunt adevărate cele auzite despre Dimitrie. Iar Dimitrie, stând înaintea împăratului, cu mare îndrăzneală a mărturisit că el este creștin și a defăimat închinarea de idoli cea păgânească. Atunci împăratul a poruncit să fie dus nu în temnița cea de obște, ci într-un loc mai defăimat, într-o baie mare și veche, care era aproape de palatele unde ședea împăratul. L-au pus, deci, pe sfânt în cămarile acelei băi, care era adâncă și în care, intrând el, se ruga.

În acea vreme împăratul se îndeletnicea cu jocuri publice și cu priveliști. Împăratul a vrut să vadă aceste feluri de lupte și s-a așezat la un loc înalt ca să-i vadă pe luptători, între care era și vestitul Lie, din neamul vandalilor. Împăratul se bucura, văzând cum acel Lie se

luptă cu oamenii cei viteji și îi ucidea pe ei, aruncându-i de sus în sulite: Mai era acolo și tânărul creștin Nestor, cunoscut Sfântului Dimitrie. Acela, văzând pe Lie că ucide pe mulți și mai ales că îi pierde pe creștini fără cruțare, s-a aprins de râvnă și, vrând să se lupte cu Lie, a alergat la Sfântul Dimitrie care era în temniță și i-a spus lui despre luptătorul Lie că a ucis mulțime de creștini. Nestor cerea de la dânsul binecuvântare și rugăciuni, ca să-l poată birui pe acel nemilostiv ucigaș de oameni. Sfântul Dimitrie, însemnându-l pe el cu semnul Sfintei Cruci, i-a zis: "Du-te și îl vei birui pe Lie, mărturisind pe Hristos". Apoi Nestor a alergat în acel loc și cu mare glas a strigat: "O, Lie! Vino să ne luptăm amândoi!". Acestea zicându-le, strigă: "Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi!" Apoi a început să se lupte cu potrivnicul, pe care, trântindu-l jos în sulitele cele ascuțite, l-a omorât. Împăratul s-a mâhnit foarte tare de pierderea lui Lie, mai mult decât dacă ar fi căzut el din împărăția sa. Chemând la el pe Nestor, i-a zis: "Tânărule, cu ce farmece l-ai biruit pe Lie? EI a omorât atâția oameni mai puternici decât tine și tu cum l-ai omorât pe dânsul?" Sfântul Nestor a răspuns: "Împărate, eu nu am biruit pe Lie cu farmece, ci cu puterea lui Hristos, adevăratul Dumnezeu, am făcut aceasta". Acestea dacă le-a auzit păgânul împărat, s-a mâniat foarte tare și a poruncit unui boier pe care îl chema Marchian, să-l scoată pe Nestor afară de poarta cea de aur și să-i taie capul cu cuțitul. În acest chip s-a sfârșit Sfântul Nestor, după cuvântul Sfântului Dimitrie.

Nu s-a mângâiat împăratul pentru pierderea lui Lie, căci toată ziua și toată noaptea era mâhnit. Apoi aflând că Dimitrie a fost pricinuitorul morții lui Lie, a poruncit să-lucidă pe el cu sulitele. Începând a se lumina de ziuă, în ziua de douăzeci și șase a lunii octombrie, au intrat ostașii în temniță și, aflându-l pe Sfântul Dimitrie stând la rugăciune, l-au împuns pe el cu sulitele. Întâia sulită cu care a fost împuns a fost în coasta dreaptă, în locul în care a fost împuns și Hristos pe cruce. Căci sfântul, cum a văzut pe ostași, singur a ridicat mâna dreaptă și aceștia l-au și împuns. Astfel, închipuind patima lui Hristos Domnul, Cel împuns cu sulita, sfântul și-a dat în mâinile Lui cinstitul său suflet. Iar trupul lui care zăcea pe pământ fără cinste, mergând noaptea un oarecare dintre credincioși, l-a luat în taină și l-a îngropat. Când Sfântul Dimitrie a fost străpuns de sulite în temniță de către ostași, era de față la moartea lui și credinciosul său slujitor, cel pomenit mai înainte, Lupul. Acela a luat hai na stăpânului său cea înmuiată în sânge. La fel și inelul lui l-a înmuiat în sânge și multe minuni făcea cu haina și cu inelul, tămăduind toate bolile și gonind duhurile cele viclene, încât s-a dus vestea minunilor prin tot Solunul și toți bolnavii alergau la dânsul. Aflând despre acestea Maximilian, a poruncit ca să-l prindă pe fericitul Lupul și să-i taie capul. Și astfel, sluga cea bună și credincioasă a sfântului s-a dus la Domnul după stăpânul său, adică după Sfântul Dimitrie, căci unde este stăpânul, acolo să fie și sluga lui.

Apoi, nu după multă vreme, a început prigoana asupra creștinilor. Deasupra mormântului Sfântului Dimitrie era zidită o biserică mică, în care se săvârșeau multe minuni și bolnavii primeau tămăduire. Atunci, un boier din cei mari, slăvit și credincios, din părțile Iliricului, pe nume Leontie, fiind cuprins de o boală grea și nevindecabilă, a alergat cu credință la Sfântul Mare Mucenic Dimitrie. Când au ajuns la biserica sfântului, l-au așezat în acel loc unde se aflau în pământ moaștele mucenicului și îndată acesta a primit tămăduire și s-a sculat sănătos, mulțumind lui Dumnezeu și preamărind pe Sfântul Dimitrie, plăcutul Lui. Acesta a vrut să zidească sfântului o biserică mare și frumoasă în semn de mulțumire. Dărâmand biserica cea mică, când s-a început temelia celeilalte biserici, au fost găsite moaștele Sfântului și Marelui Mucenic Dimitrie întregi și nestrucate, din care au izvorât mir frumos mirositor și a umplut toată cetatea de mireasmă bună. Apoi s-a adunat tot poporul și cu bucurie au luat din pământ moaștele sfântului și s-a tămăduit mulțime de bolnavi, prin ungerea cu mirul care izvora.

www.doxologia.ro

Sfântul Dimitrie Basarabov

Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov este sărbătorit pe 27 octombrie. S-a născut în satul Basarabi, la sud de Dunăre (în Bulgaria). A trăit în secolul al XIII-lea, în timpul "imperiului" vlaho-bulgar de la Tarnovo, întemeiat de frații Petru și Asan. Iubind viața ascetică, se va retrage într-o peșteră. Nu știm cât timp s-a nevoit în această

peșteră și nici când a trecut la cele veșnice. Tradiția spune că înainte de a muri, s-a așezat singur între două lespezi de piatră, ca într-un sicriu, fiind acoperit în timp de apele râului. Moaștele sale au rămas multă vreme sub ape, până când o copilă care pătimea de duh necurat a avut o revelație: i s-a arătat Sfântul Dimitrie Basarabov, care i-ar fi spus: "Dacă părinții tăi mă vor scoate din apa, eu te voi tămădui". Părinții vor merge la locul indicat în vis, lângă râul Lom, și vor găsi trupul neputrezit al sfântului între două pietre.

Moaștele Cuviosului Dimitrie vor fi duse și așezate în biserica din Basarabi. În tradiția bisericească, un domnitor al Țării Românești, al cărui nume nu este menționat, a plătit o sumă mare de bani pentru aducerea moaștelor Cuviosului Dimitrie în București. Delegația nu a reușit să intre în acest oraș, deoarece caii nu au vrut să mai meargă. În această situație, membrii delegației au hotărât să tragă la sorți, pentru a stabili drumul pe care vor merge cu moaștele Sfântului Dimitrie. La sorți a căzut drumul spre Basarabi, și astfel, moaștele au fost

reașezate în biserică din Basarabi. Au stat în această biserică până în timpul războiului ruso-turc (1768-1774), când generalul rus Petru Salticov, trecând prin satul Basarabov, a luat moaștele cu intenția de a le trimite în Rusia. Însă, la rugămintea lui Hagi Dimitrie, negustor de origine macedo-romană, precum și a mitropolitului Grigorie II al țării Românești, le-a dăruit poporului român. Moaștele au fost așezate cu cinste, în iunie 1774, în actuala catedrală patriarhală din București.

Menționăm că racla cu moaștele Cuviosului Dimitrie a fost scoasă în procesiune pe străzile Bucureștiului de mai multe ori. Astfel, în 1815, din porunca domnitorului Caragea, pentru a se pune capăt epidemiei de ciumă, în 1831, la cererea generalului Paul Kiseleff, în speranța opririi epidemiei de holeră și în 1827, în timpul lui Grigore Ghica, pentru ploaie. Generalizarea cultului Cuviosului Dimitrie a fost hotărâtă în ședințele Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane, dintre anii 1950-1955.

Minunile Sfântului Dimitrie Basarabov

Părintele Iustin Bulimar, slujitor la Catedrala patriarhală din anul 1989, spune că: "În 1989, în urma slujbei Sfântului Maslu, un credincios pe care eu l-am văzut de mai multe ori participând la această Sfântă Taină și la celelalte slujbe ale Bisericii rămânea întotdeauna ultimul de se închina. Și, într-una din zile, la fel procedând, a urcat la racla sfintelor moaște (dar de ce rămânea ultimul să se închine? - pentru că umbla cu cârje), și-a așezat cârjele, ca de obicei, ca să și le poată lua după rugăciune, după ingenuncherea pe care o putea face el acolo în felul lui, și minunea s-a întâmplat: s-a ridicat, s-a închinat, a coborât treptele, n-a realizat pe moment că el de fapt își uitase cârjele și de-abia după ce a coborât Dealul Patriarhiei și-a dat seama de miracolul, de minunea întâmplată. S-a întors înapoi plângând și mulțumind cu lacrimi în ochi, lui Dumnezeu și Sfântului Dimitrie, povestindu-i preotului de pe vremea aceea - era un arhimandrit deosebit, un preot evlavios, iubit de credincioși, părintele Grichentie, care s-a retras după Revoluție, la pensie, la Mănăstirea Secu - și dânsul a rămas foarte impresionat, deși mai văzuse și alte minuni petrecute la racla Cuviosului Dimitrie cel Nou." Părintele Dimitrie Irimia povestește: "Un caz care m-a impresionat a fost acela al unei doamne ce avea în jur de 40 de ani care, efectiv, a fost revoltată asupra celor din familia ei pentru că veneau și stăteau la Sfântul Dimitrie foarte multe ore în șir, în ploaie, în frig. De aceea, a venit cu gând vrăjmaș la racla Cuviosului Dimitrie. Ea nu concepea, nu putea înțelege, și a venit cu acest gând de răzbunare împotriva Sfântului și cu o mână a zgâriat cu unghiile moaștele Sfântului Dimitrie în locul unde ele sunt descoperite spre a fi sărutate de credincioși. Când a venit la mine, mi-a spus, ascunzând fapta sa: "Părinte, am fost la toți doctorii; am o boală foarte rară - îmi curge sânge din buricele degetelor. I-am făcut dezlegări, apoi s-a mai liniștit; era foarte agitată. I-am explicat că trebuie

să se spovedească, să țină post, și atunci mi-a spus: "Eu numai cu o mână am zgâriat acolo, dar îmi curge sânge din amândouă mâinile. Apoi, a venit cineva din familie și mi-a spus că s-a vindecat. De atunci nu am mai văzut-o, dar acest caz a fost unul deosebit din câte am văzut și auzit."

www.crestinortodox.ro

Ce-a fost mai întâi: Biserica sau Scriptura? – Partea a III-a

Pe măsură ce înaintam tot mai adânc în studiul istoriei Noului Testament, îmi vedeam fostele prejudecăți demolate una câte una. Înțelegeam acum ceea ce ar fi trebuit să fie evident de la început, anume că Noul Testament era constituit din 27 de documente separate care, desigur, inspirate fiind de Dumnezeu – și nimic nu mi putea schimba această convingere –, fuseseră, totuși scrise și editate de ființe umane. De asemenea, devenea clar faptul că această lucrare nu fusese înfăptuită de indivizi aflați în izolare, ci de efortul colectiv al tuturor creștinilor de pretutindeni – de Trupul lui Hristos, Biserica. Realizarea acestor lucruri m-a silit să tranșez două chestiuni pe care prejudecățile mele mă împiedicaseră să le abordez:

1. Necesitatea și oportunitatea implicării factorului uman în actul scrierii Noului Testament și 2. Autoritatea Bisericii

Omenesc și dumnezeiesc

Ferm convins, la fel ca mulți alți creștini evanghelici, de faptul că Scriptura este inspirată, înțelegeam că Noul Testament este doar Cuvântul lui Dumnezeu, nu și al omului. Presupuneam că Apostolilor li se spusese de către Dumnezeu exact ce anume să scrie, la fel precum o secretară redă ceea ce i se dictează, fără să aducă nici o contribuție personală. În cele din urmă, însă, înțelegerea mea cu privire la inspirația Scripturii s-a clarificat datorită învățaturii Bisericii cu privire la Persoana lui Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, Domnul nostru Iisus Hristos, nu este numai Dumnezeu, ci este și om. Hristos este o singură Persoană, având două firi – dumnezeiască și omenească. Să minimalizezi umanitatea lui Hristos duce la erezie. În Biserica veche, Cuvântul Întrupat era considerat pe deplin uman – de fapt, atât de uman pe cât este posibil –, dar fără de păcat. Om fiind, Cuvântul Întrupat S-a născut, a crescut și s-a maturizat. Am ajuns să consider că această viziune a Cuvântului lui Dumnezeu Întrupat, a Logosului, Iisus Hristos, era valabilă în creștinismul primar, în paralel, și pentru Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

Cuvântul scris al lui Dumnezeu nu reflectă doar gândul dumnezeiesc, ci și contribuția omenească. Cuvântul lui Dumnezeu ni se face purtător de adevăr, scris fiind de oameni și purtând și gândurile, personalitatea și chiar limitările și slăbiciunile scriitorilor, dar este inspirat de Dumnezeu, cu siguranță. Acest lucru înseamnă că

elementul uman din Scriptură nu este copleșit, încât să se piardă în oceanul dumnezeiesc. Îmi devenea tot mai limpede faptul că, așa cum Hristos Însuși S-a născut, a crescut și S-a maturizat, la fel s-a întâmplat și cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Biblia. Ea nu ne-a venit pe de-a-ntregul – nu ne-a căzut din cer – ci este în aceeași măsură de origine omenească, precum dumnezeiască. Apostolii nu au transcris Scripturile precum un robot sau un zombie, ci au cooperat liber cu voia lui Dumnezeu, întru inspirația Duhului Sfânt.

O problemă de autoritate

A doua chestiune pe care a trebuit să o confrunt a fost și mai dificilă: chestiunea autorității Bisericii. Din studiul făcut, îmi era clar că, de fapt, Biserica a fost cea care a determinat ce cărți compun Scriptura, dar încă mă luptam grozav cu gândul că Bisericii i-a fost acordată această autoritate. În cele din urmă, totul sa redus la o singură chestiune. Deja credeam din toată inima că Dumnezeu a vorbit cu autoritate prin Cuvântul Său scris. Cuvântul scris al lui Dumnezeu este concret și tangibil, pot atinge Biblia cu mâna, o pot citi. Dar, dintr-un motiv ciudat, îmi era greu să cred același lucru despre Trupul lui Hristos, Biserica, cum că ar fi și ea vizibilă și tangibilă, localizată fizic pe Pământ, în istorie.

Pentru mine, Biserica era, în primul, „mistică” și intangibilă, neidentificabilă cu vreun lucru pământesc. Această viziune îmi îngăduia să-l văd pe orice creștin ca fiind o biserică în sine. Cât de convenabil este acest lucru, mai ales atunci când este vorba de chestiuni doctrinare sau personale! Totuși, acest punct de vedere nu era în acord cu realitatea a ceea ce înțelegeam ca fiind Biserica din epoca primară. Noul Testament scrie despre biserici reale, nu eterice. Puteam să accept faptul că Dumnezeu a vorbit cu autoritate nu numai prin Scriptură, ci și prin Biserica Sa, prin singura Biserică pe care a creat-o, a apărut-o și întru care a păstrat Scripturile ce-mi erau mie atât de dragi?

În viziunea primilor creștini, Dumnezeu Și-a rostit Cuvântul nu numai către, ci și prin Trupul Său, Biserica. În Trupul Său, Biserica, Cuvântul Său a fost confirmat și întărit. Fără îndoială, Scripturile erau văzute de primii creștini drept o revelație activă a lui Dumnezeu către lume. În același timp, Biserica era considerată drept casă a lui Dumnezeu, „zidită fiind pe temelie apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuși Iisus Hristos, întru Care orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un locaș sfânt în Domnul”. Dumnezeu are și Cuvânt, dar are și Trup. Noul Testament spune:

1. „Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare [fiecare] în parte”
2. „El [Hristos] este capul trupului, al Bisericii”
3. „Iar [Tatăl] toate le-a supus sub picioarele Lui [ale Fiului] și, mai presus de toate, L-a dat pe El cap Bisericii,

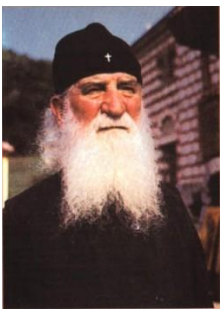

Care este trupul Lui, plinirea Celui ce plinește toate întru toți”

În epoca primară nu exista o separație organică între Scriptură și Biserică, așa cum, cel mai adesea, întâlnim noi astăzi. Trupul fără Cuvânt este fără mesaj, iar Cuvântul fără Trup este fără fundament. După cum scrie Apostolul Pavel, Trupul este „Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului” (1 Timotei 3, 15). Biserica este Trupul Viu al Domnului Întrupat. Apostolul [Pavel] nu spune că Noul Testament ar fi stâlpul și temelie adevărului. Biserica este stâlpul și temelie adevărului, pentru că Noul Testament a fost construit în cadrul vieții ei în Dumnezeu. Pe scurt, ea l-a scris! Biserica este parte integrantă a mesajului evanghelic, și înăuntrul ei a fost scris și s-a păstrat Noul Testament.

www.pemptousia.ro

Educația își atinge rostul numai atunci când omul se sfințește.

Nimeni nu poate contesta faptul că idolul umanismului are un soclu pe care, de câteva decenii, înțelepții acestei lumi își aduc ofrandele. Omul este măsura tuturor lucrurilor.... E de ajuns să îi învățăm pe copii să fie buni, să nu fure, să nu mintă. E de ajuns să îi învățăm să nu fie golani, să nu ne facă de rușine, se gândesc părinții care nu sunt

conștienți de faptul că educația din care lipsește Hristos este o educație steapă. Oamenii caută modele, caută repere. Unii sunt admiratori ai lui Platon, alții ai lui Budha, alții ai lui Mahomed, alții ai lui Shakespeare și alții ai lui Kant sau ai lui Nietzsche. Ce le oferă aceștia? În puține cuvinte, cu o claritate extraordinară, părintele Iustin răstoarnă ierarhia valorilor convenționale. Cu obiectivitatea unui doctor, el pune diagnosticul acestor zei artificiali. Îi compară cu Fiul Omului, cu Dumnezeu-Omul, cu Fiul lui Dumnezeu. Și această comparație le pune în evidență neajunsurile, greșelile, urătenia. Numai educația în care omul este modelat de Hristos are valoare. Numai atunci când omul este îndumnezit, când se sfințește, educația și-a atins rostul. Roadele educației umaniste sunt fictive, deviază omul de la chemarea sa care este aceea de a dobândi asemănarea cu Dumnezeu, de a dobândi Împărăția Cerurilor.

www.doxologia.ro

Dragostea: durerea ta în inima mea!

Clipe dulci, dar și amare, trec zilnic pe lângă noi. Unele cioplesc în lemnul ori în piatra ființei noastre, altele sunt sunete ale unei simfonii divine. Cu gândurile ori cu faptele, încercăm să scoatem, fiecare în parte,

cuiele din scândurile vieții noastre. În fiecare dintre noi este clipa și veșnicia. Cu gurile acestea spunem rugăciuni. Cu gurile acestea scuipăm venin în jurul nostru. Cu gurile acestea primim pe Hristos Euharistic. Cu gurile acestea rănim. Cu gurile acestea zâmbim. Cu gurile acestea ne sărutăm seara copiii la culcare. Oare îi place lui Dumnezeu ce gust are Cuvântul meu?! Cum trăiesc eu acum?! Ce fac astăzi, concret, pentru suflet?! Dumnezeu își poate face autoportretul în chipul meu?!

Se cuvine să vedem pe cei din jurul nostru așa cum îi vede Dumnezeu și nu așa cum îi vede omul. Dumnezeu nu își bate niciodată joc de om. Să avem răbdare cu aproapele nostru până când va descoperi și el darurile și dragostea Domnului. Căci Dumnezeu este al tuturor, nu numai al nostru. Dragostea universală nu mai întreabă: „Cine este aproapele meu?”, ci în fiecare om vede în celălalt pe aproapele său. Așa cum Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii și îi așteaptă pe Cale, se cuvine și noi să învățăm Porunca Iubirii. Să iubim pe cei din jurul nostru atunci când merită cel mai puțin, atunci de fapt au cea mai mare nevoie de Iubire! Mamele iubesc cu inima Domnului. Indiferent dacă puiul e cuminte sau obraznic, are patru clase sau două masterate, este cioban sau avocat, este tâlhar sau desfrânat, este mic sau mare; este copilul ei, carne din carnea ei și iubește oricum, necondiționat și mult.

În această viață toți suferim pe drept, numai Hristos a suferit pe nedrept. Sufăr pentru mine, pentru tata, pentru mama, pentru neamul meu. Suferim pentru că nu știm să iubim frumos, bine și curat. Ne legăm de lucruri vremelnice. Ne risipim în trăiri mici. Avem o plăcere bolnavă să osândim, să judecăm. Suferim pentru că nu ne-am împrietenit cu timpul. Și mai presus de toate ne place să împărțim „dreptatea”; dar nu dreptatea Domnului, ci dreptatea omului. Uităm că la Dumnezeu dreptate înseamnă iertare și iubire nemărginită. Să învățăm să deschidem cerul cu lucruri mărunte. Dacă ierți, iartă totul! Altfel n-ar mai fi iertare. Când suntem unii în inimile altora întotdeauna o lacrimă curge. Aceasta este și Biserica, prezența unora în inimile altora. Dragostea nu este nimic altceva decât durerea ta în inima mea, plângerea cu cei ce plâng și bucuria cu cei ce se bucură.

Viața este darul lui Dumnezeu pentru noi, modul cum o trăim este darul omului pentru Dumnezeu. Dumnezeu vrea să facă din fiecare dintre noi o lumină în întuneric și din spin un trandafir. Dacă olarul știe cât să țină oala în foc ca să ardă fără să se spargă, tot așa și Dumnezeu știe măsura suferințelor noastre fără ca să se spargă lutul ființei noastre. Desaga cu necazuri, greutateți, încercări, ispite se va deșerta odată. Nu poate fi un sac fără fund. Doamne, Te regălesc și astăzi în copilul ce râde curat și în moșul ce plânge încet...

sursa :www.doxologia.ro

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂUTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :-
cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic

- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- **II** și a **IV a Miercuri** din lună de la ora 16.00 – Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- **Sâmbătă:** pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie.
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.
- **Duminică** și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- **I** și a **III Miercuri** din lună Vecernia zilei începând cu ora 16.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 17.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- a **II** și a **IV Vineri** din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 19.00. De la ora 18.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „**Ora de religie**” cu copiii, se desfășoară în fiecare **Marți** începând cu ora 16.00, la Biserica parohială din Piazza Luigi Rizzo Nr.15, Pescara

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul "La mulți ani de ziua ta!".

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**Anul 2 N° 32, 27.10.2013. Acest număr s-a tipărit în 40 de
exemplare și se distribuie gratuit**

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONȚINĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRVIL**

SLAVĂ LI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

